

Dosarul nr. 3ra-9/2021

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (T. Avasiloaie)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (N. Budăi, A. Malîi, A. Minciuna)

DECIZIE

03 martie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Maria Ghervas
Nicolae Craiu
Nina Vascan
Victor Burduh

examinând recursurile depuse de Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova și de Inspectoratul General de Carabinieri,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Marin Lisî împotriva Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, terți Inspectoratul General de Carabinieri și Mihail Ciubaciuc cu privire la anularea ordinelor, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la locul de muncă, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 24 iunie 2020 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 27 iulie 2018, Marin Lisî a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova solicitând anularea ordinului nr.131 ef. din 27 iunie 2018 „Cu privire la eliberarea din funcție”, repunerea în funcție, încasarea prejudiciului moral echivalent cu trei salarii lunare, încasarea plăților salariale pentru perioada eliberării din funcție.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 27 iunie 2018, prin ordinul Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova nr. 131 ef., deținând funcția de Prim-adjunct al comandantului, șef al Statului major al Trupelor de Carabinieri, colonel, a fost eliberat din funcție și trecut la dispoziția Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, pentru o perioadă de până la 4 luni, fără a i se explica motivul, făcând referire doar la prevederile art. 32 alin. (4) lit. k) al Legii nr. 162 din 22 iulie 2005 cu privire la statutul militarilor.

La 02 iulie 2018, a fost invitat în cadrul Secției resurse umane a Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova și a luat cunoștință cu ordinul sub semnătură.

Consideră că, actul în cauză este întocmit cu depășirea cadrului normativ în vigoare, iar conținutul acestuia nu prevede un motiv concret de trecere la dispoziția Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, imperativele lit. k) legiferând o multitudine de circumstanțe.

Pentru ca ordinul Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova nr. 131 ef. să-și producă efectele în corespundere cu rigorile legii, se impune ca acesta să nu fie abstract în raport cu obiectul actului administrativ, precum și să fie întocmit fără echivoc.

În opinia sa, ordinul Ministerului Afacerilor Interne încalcă și imperativele constituționale prevăzute la art. 43 din Constituția Republicii Moldova, lezând unul din drepturile fundamentale ale omului care nu poate fi îngrădit, anume dreptul la muncă și protecția muncii or, prin luarea la dispoziție, nu poate să-și realizeze acest drept, fiindu-i prescrisă o anumită conduită, contrar voinței sale. La fel, a precizat că este unicul întreținător al familiei compusă din cinci membri, inclusiv doi copii studenți și un copil minor. Astfel, au fost încălcate prevederile art.43 din Constituție, dreptul la muncă și la protecția muncii, art.47 dreptul la asistență și protecție socială, art.48, 49 familia și protecția familiei.

Reclamantul a indicat că, activează în cadrul Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova din luna februarie anul 1993, deținând diferite funcții din corpul mediu și superior de comandă. Pe parcursul anilor, pentru activitatea impecabilă a fost menționat de multiple ori, inclusiv prin ordine, medalii, diplome de onoare, premii bănești etc.

De asemenea, a opinat că, ordinul Ministerului Afacerilor Interne nr. 131ef. din 27 iunie 2018 „Cu privire la eliberarea din funcție”, este emis contrar prevederilor art. 32 alin. (4) lit. k), deoarece nu a fost sancționat disciplinar, nu a săvârșit nici o abatere disciplinară gravă în cadrul serviciului. La fel, nu se face vinovat de săvârșirea vreunei contravenții sau infracțiuni ce ar permite eliberarea sa din funcție.

În cazul în care legislația în vigoare nu impune o anumită formă deciziei de eliberare din funcție și luare la dispoziția a militarului, acest act juridic trebuie să cuprindă elemente obligatorii pe care se bazează decizia angajatorului prin care a fost dispusă eliberarea din funcție, motive care pot fi verificate de către salariat, dar și de către instanța de judecată într-un eventual litigiu. În ordinul emis de către angajator urmau să se regăsească obligatoriu motivele care au stat la baza deciziei eliberării sale din funcție, în caz contrar măsura aplicată este una abuzivă și contravine prevederilor Constituției, Codului muncii, Legii cu privire la statutul militarilor și regulamentele militare. De altfel, este în drept să cunoască, iar angajatorul este obligat să informeze salariatul, în mod complet și fără echivoc, despre motivele trecerii la dispoziție or, aceste acțiuni, nu-și găsesc reflectare în temeiurile prevăzute de lege.

Cu referire la prevederile art. 2 al Legii nr. 162/2005 cu privire la statutul militarilor, reclamantul a declarat că ilegalitatea actului administrativ în cauză, constă și în faptul că a fost la dispoziția Ministerului Afacerilor Interne și nu la dispoziția comandantului. Militarul nu poate fi trecut la dispoziția unei persoane

juridice, dar la dispoziția unei persoane fizice, în cazul dat la dispoziția ministrului Ministerului Afacerilor Interne. Are încheiat contract de muncă nu cu instituția în cauză, dar direct cu ministrul. În conținutul actului administrativ nu se regăsește nici o altă circumstanță prevăzută de lege, din care ar rezulta necesitatea efectuării acțiunilor date, motiv pentru care consideră că ordinul în cauză cade sub incidența art. 26 alin. (1) lit. a) al Legii contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, fiind ilegal în fond, emis contrar prevederilor legii.

A susținut că, ordinul Ministerului Afacerilor Interne este emis și cu încălcarea art. 43 alin. (1) al Legii nr. 100 din 22 decembrie 2017 cu privire la actele normative. Ordinul nu conține elemente ce ar reflecta scopul și rațiunea aprobării, precum și lipsesc prevederi cu privire la direcțiile principale ce urmează a fi reflectate. Ordinul Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova nu conține nici informații prevăzute de art. 46 alin. (2) ale aceleiași legi, care prevede că dispozițiile de conținut stabilesc: a) reguli; b) drepturi și obligații, precum și modul de realizare a acestora; c) consecințele juridice ale nerespectării regulilor, drepturilor și obligațiilor.

În opinia reclamantului, eliberarea sa din funcția deținută a fost abuzivă și nejustificată, iar ordinul nr. 131 ef. din 27 iunie 2018 urmează a fi anulat, cu repunerea sa în toate drepturile anterioare, inclusiv în ce privește plata salariului pentru perioada absenței forțate de la muncă. A pretins repararea prejudiciului cauzat printr-un act administrativ ilegal.

Ulterior, reclamantul a concretizat pretențiile din acțiune și a solicitat anularea ordinului Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova nr.239 ef. din 27 noiembrie 2018 „Cu privire la întreruperea raporturilor de muncă” cu eliberarea din serviciul militar prin contract, cu trecerea în rezerva Forțelor Armate, anularea ordinului Ministerului Afacerilor Interne nr.131 ef. din 27 iunie 2018 „Cu privire la eliberarea din funcție” cu trecerea la dispoziția Ministerului Afacerilor Interne pe o perioadă de 4 luni, repunerea în funcția de Prim-adjunct al comandantului, șef al statului major al Inspectoratului General de Carabinieri și în cea de militar, încasarea plăților salariale pentru perioada absenței forțate de la locul de muncă începând cu data de 27 iunie 2018, încasarea prejudiciului moral în cuantum de 3 salarii, anume suma de 34 494 de lei și încasarea cheltuielilor de judecată.

Suplimentar, reclamantul a invocat că, la 27 noiembrie 2018, Ministerul Afacerilor Interne al R. Moldova a emis ordinul nr. 239 ef. „Cu privire la întreruperea raporturilor de muncă”, cu depășirea cadrului normativ în vigoare or, deși cauza civilă cu privire la contestarea actului administrativ se afla în examinare în instanță de judecată, pîrîtul a emis un alt ordin, legat de cauza civilă aflată pe rolul instanței de judecată, fapt care interzice pârâtului emiterea oricăror acte administrative ulterioare, având în vedere caracterul rezonabil al judecării cauzei civile.

A specificat că, ordinul Ministerului Afacerilor Interne nr. 239 ef. din 27 noiembrie 2018 a fost emis în baza prevederilor art. 35 alin. (3) lit. h) al Legii nr. 160/2005 cu privire la statutul militarilor, pct. 65 lit. d) al Hotărârii Guvernului nr. 940/2006 „Cu privire la aprobarea regulamentului cu privire la modul de îndeplinire a serviciului militar în Forțele Armate” și art. 86 alin. (1) lit. z) al Codului muncii. Trimiterile la actele normative enunțate, reglementează concedierea militarului în

urma unor măsuri de reorganizare (lichidare) a unității militare, însă în conținutul actului normativ lipsesc trimiteri la vreun act normativ care să probeze și să confirme faptul lichidării sau reorganizării unității militare, ordinul emis în mod evident fiind contrar legii.

A evidențiat că, nu au fost respectate nici prevederile art. 88 din Codul muncii, care reglementează condițiile de fond pe care angajatorul trebuie să le respecte la concedierea personalului în legătură cu reorganizarea sau lichidarea unității de muncă. Ordinul Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova nu este motivat din punct de vedere juridic și nici economic, nici nu a fost preavizat sub semnătură cu 2 luni înainte, despre lichidarea sau reorganizarea unității de muncă, nu au fost reduse numărul locurilor de muncă vacante, nu a fost propus un alt loc de muncă, precum și nu au fost respectate celelalte condiții prevăzute de Codul muncii. Ordinul prevede că concedierea va opera din momentul expirării concediului medical, dispoziție lipsită de relevanță și care nu se încadrează în nici un cadru normativ ori, nu există posibilitatea legală ca angajatorul să emită acte unilaterale cu efect ultra activ și nici retroactiv. Actele unilaterale ale angajatorului, decizia de concediere pentru motive ce nu țin de persoana salariatului, produce efecte de la data comunicării lor salariatului și deci nu se pot referi la o perioadă ulterioară, perioadă în care contractul individual de muncă este în vigoare, produce efecte și nu poate fi desfășurat ultra activ.

Referitor la neacordarea preavizului la concediere prin nerespectarea de către angajator a obligației de a-l aduce la cunoștință salariatului anterior emiterii deciziei de concediere cu privire la desființarea locului său de muncă și de aducere la cunoștință a duratei preavizului și a datei concrete de începere a termenului de preaviz, la fel constituie un aspect de ilegalitate care afectează condițiile de fond ale deciziei de concediere, cât și concedierea în sine. Sub aspectul cerințelor de formă obligatorii, Codul muncii prevede că decizia de concediere pentru motive ce nu țin de persoana salariatului se comunică acestuia în scris și trebuie să conțină în mod obligatoriu motivele care determină concedierea, durata preavizului, lista tuturor locurilor de munca disponibile în unitate și termenul pe care salariatul l-a avut la dispoziție pentru a ocupa un loc de muncă vacant, în condițiile aceluiași act normativ enunțat în cuprins.

În opinia sa, ordinul pârâtului este lovit de nulitate absolută, întrucât este nemotivat în fapt, împrejurare ce contravine prevederilor Codului muncii, nefiind indicate motivele concrete care au condus la concediere, expunerea completă a motivelor de fapt și de drept ce au determinat măsura respectivă, iar lipsa acestora atrage nulitatea deciziei de concediere. În cuprinsul ordinului nu se identifică care din motivele obiective au avut ca efect concedierea sa, respectiv nu rezultă că în realitate desființarea locului muncă ocupat a fost cauzată de un motiv obiectiv, că desființarea postului și concedierea se impuneau pentru anumite rațiuni sau alte motive temeinice vizând activitatea unității. De altfel, conform art. 88 alin.(4) din Codul muncii, în caz de lichidare a unității, angajatorul este obligat să respecte procedura de concediere prevăzută la alin.(1) lit. f), g) și i). Astfel, conform materialelor prezentate de Ministerul Afacerilor Interne, în legătură cu ordinul de concediere, reclamantul a constatat că, contrar prevederilor art. 89 alin.(2) din Codul muncii, nu au fost prezentate probe și nici nu s-a făcut trimitere la ele în conținutul

ordinului nr. 239 ef. ce ar confirma că i-a fost propus în scris, un alt loc de muncă în cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

La fel, nu au fost respectate și nici efectuate trimiteri relevante în ordinul de concediere la prevederile art. 88 alin. (1) lit. g) și h) din Codul muncii, care stipulează că, angajatorul va prezenta, în modul stabilit, cu 2 luni înainte de concediere, Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă informațiile privind persoanele ce urmează a fi disponibilizate. În opinia reclamantului, din circumstanțele redată și probele anexate nu rezultă o concluzie certă care să confirme că Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova a ținut cont de toate criteriile prevăzute la art. 183 din Codul muncii, care acordă dreptul preferențial salariaților de a fi lăsați la lucru în cazul reducerii statelor de personal, în rezultat angajatorul nu a respectat garanțiile acordate salariatului de legislația muncii. De altfel, Departamentul Trupelor de Carabinieri nu s-a reorganizat și nici funcțiile aferente nu au fost create/reorganizate, ceea ce denotă caracterul fictiv al actului normativ emis de Ministerul Afacerilor Interne. Ordinul de concediere nu conține nici o mențiune referitor la soarta contractului de muncă dintre reclamant și pârât.

Prin încheierea protocolară din 19 martie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, au fost atrași în proces în calitate de intervenienți accesorii Inspectoratul General de Carabinieri și Mihail Ciubaciuc.

Concomitent, la 14 martie 2019, Marin Lisî a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, prin care a solicitat anularea/revocarea ordinului Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova nr.239 ef. din 27 noiembrie 2018 cu repunerea în termen, restabilirea în funcția de militar și cea de Prim-adjunct al comandantului, șef al statului major al Departamentului Trupelor de Carabinieri, încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la locul de muncă, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de asistență juridică.

Prin încheierea din 24 iunie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, s-a transmis pentru soluționarea posibilității conexării într-o singură procedură, iar prin încheierea protocolară din 12 septembrie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, cauzele civile au fost conexe într-un singur proces.

Prin hotărârea din 21 noiembrie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, corectată prin încheierea din 11 decembrie 2019 Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, a fost admisă parțial acțiunea înaintată de Marin Lisî.

S-a anulat ordinul Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova nr.239 ef. din 27 noiembrie 2018 „Cu privire la întreruperea raporturilor de muncă, eliberarea din serviciul militar prin contract, cu trecerea în rezerva Forțelor Armate a colonelului Marin Lisî, Prim-adjunct al comandatului, Șef al Statului - major al Departamentului trupelor de carabinieri”.

S-a restabilit Marin Lisî în serviciul militar prin contract.

S-a anulat ordinul Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova nr.131 ef. din 27 iunie 2018 „Cu privire la eliberarea din funcție, cu trecerea la dispoziția MAI, pe o perioadă de 4 luni a colonelului Marin Lisî, Prim-adjunct al comandatului, Șef al Statului - major al Departamentului trupelor de carabinieri”.

S-a restabilit Marin Lisî în funcția de Prim-adjunct al comandantului, șef al Statului major al Departamentului trupelor de carabinieri al MAI.

S-a obligat Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova să calculeze și să achite lui Marin Lisî, în conformitate cu Hotărârea Guvernului nr.426 din 26 aprilie 2004 privind aprobarea Modulului de calculare a salariului mediu, despăgubirea pentru absență forțată de la muncă pentru perioada 27 iunie 2018 – 21 noiembrie 2019.

S-a încasat de la Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova în beneficiul lui Marin Lisî cu titlul de compensare a prejudiciului moral suma de 12 000 de lei.

S-a încasat de la Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova în beneficiul lui Marin Lisî cheltuielile pentru asistența juridică în sumă de 5000 de lei.

În rest, acțiunea a fost respinsă, totodată, s-a menționat că hotărârea urmează a fi executată imediată în partea restabilirii lui Marin Lisî în serviciul militar, în funcția de Prim-adjunct al comandantului, șef al Statului major al Inspectoratului General de Carabinieri și în partea încasării despăgubirii în mărimea unui salariu mediu pentru absența forțată de la muncă.

Prin decizia din 24 iunie 2020 a Curții de Apel Chișinău, au fost respinse apelurile declarate de Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova și de Inspectoratul General de Carabinieri și a fost menținută hotărârea din 21 noiembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani.

În motivarea deciziei, instanța de apel a reținut ca fiind justă și întemeiată concluzia instanței de fond, contrar art. 35 alin. (3) lit. h) al Legii nr. 162 cu privire la statutul militarilor, partea apelantă a propus reclamantului o funcție mai joasă ierarhic cu 4 trepte decât cea deținută de reclamant - funcția de șef adjunct direcție, șef al Secției ordine și siguranță publică a Direcției management operațional al Statului-major al Departamentului trupelor de carabinieri al MAI, fără a indica motivele pentru care nu i-a fost propusă o funcție similară, așa cum prevede norma enunțată, fapt ce rezultă din conținutul procesului - verbal nr. 973 din 24.10.2018 (f.d. 57)

Instanța de fond just și întemeiat a ajuns la concluzia că, ordinul Ministerului Afacerilor Interne nr.239 ef. din 27 noiembrie 2018 „Cu privire la întreruperea raporturilor de muncă, eliberarea din serviciul militar prin contract, cu trecerea în rezerva Forțelor Armate a colonelului Lisî Marin, Prim-adjunct al comandatului, Șef al Statului - major al Departamentului trupelor de carabinieri” și ordinul Ministerului Afacerilor Interne nr.131 ef. din 27 iunie 2018 „Cu privire la eliberarea din funcție, cu trecerea la dispoziția MAI, pe o perioadă de 4 luni a colonelului Lisî Marin, Prim-adjunct al comandatului, Șef al Statului - major al Departamentului trupelor de carabinieri” sunt neîntemeiate, emise contrar procedurii stabilite, în afara exercitării limitei dreptului discreționar, precum și contrar scopului acordat prin lege, urmând a fi anulate pentru restabilirea drepturilor și intereselor legitime lezate ale reclamantului.

De asemenea, a punctat că, după cum s-a constatat, reclamantul a fost ilegal eliberat din serviciu și lipsit de posibilitatea de a munci, astfel instanța de fond întemeiat a admis cerința reclamantului de încasarea a salariului mediu pentru absența forțată de la muncă pentru perioada 27 iunie 2018 – 21 noiembrie 2019, obligând Ministerul Afacerilor Interne să calculeze și să achite lui Lisî Marin, în conformitate cu Hotărârea Guvernului nr.426 din 26 aprilie 2004 privind aprobarea

Modului de calculare a salariului mediu, despăgubirea pentru absență forțată de la muncă.

Având în vedere natura dreptului lezat, caracterul și gravitatea suferințelor suportate de Lisî Marin și anume faptul că acesta avea la întreținere doi copii studenți și un copil minor, instanța de apel a menționat ca fiind justă concluzia instanței de fond privind acordarea reclamantului a compensației morale în sumă de 12 000 de lei, ce constituie un salariu mediu lunar al reclamantului, reprezentând, totodată, o satisfacție echitabilă în sensul art.41 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului.

La 16 iulie 2020, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova a depus recurs împotriva deciziei din 24 iunie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea integrală a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, pronunțarea unei hotărâri noi de respingere integrală a pretențiilor lui Marin Lisî.

În motivarea recursului a invocat că, instanța de apel a interpretat în mod eronat legea ce reglementează acordarea concediilor nefolosite militarilor. La fel, a interpretat în mod eronat legea și la aprecierea legalității ordinului nr. 239 ef din 27 noiembrie 2018, având în vedere temeiurile legale care au stat la baza emiterii acestuia. Raporturile de serviciu au încetat cu respectarea prevederilor legale. Or, reclamantului ia fost propusă o altă funcție, care însă a refuzat-o.

Totodată, a considerat eronată concluzia instanței precum că raporturile de muncă au fost întrerupte în perioada concediului medical.

Referitor la prejudiciul moral, recurentul a opinat că intimatul nu a prezentat probe pertinente și concludente ce justifică suportarea suferințelor fizice și psihice.

În ceea ce vizează încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă, a precizat că intimatul era salariat al Departamentului Trupelor de Carabinieri, actualmente Inspectoratul General de Carabinieri și care sunt distincte de Ministerul Afacerilor Interne. Respectiv eronat s-au încasat plățile salariale de la Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova.

Subsidiar, a indicat că, instanța de fond a emis hotărârea contestată cu încălcarea normelor procedurale.

La 31 iulie 2020, Inspectoratul General de Carabinieri a depus recurs la Curtea de Apel Chișinău, înregistrat la Curtea Supremă de Justiție la 04 august 2020, împotriva deciziei din 24 iunie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, pronunțarea unei hotărâri noi.

În motivarea recursului s-a invocat că încetarea raporturilor de serviciu cu intimatul s-a realizat cu respectarea prevederilor legale or, lui Marin Lisî i-au fost propuse alte funcții militare pe care însă le-a refuzat.

Totodată, a opinat că instanțele ierarhic inferioare greșit au constatat achitarea plăților salariale. La fel, nu au fost prezentate probe pertinente și concludente care justifică suportarea suferințelor fizice și psihice.

Finalmente a specificat că, instanța contrar prevederilor legii s-a pronunțat doar asupra cererii de chemare în judecată depusă la 27 iulie 2018 și de concretizare din 13 decembrie 2018, ignorând cererea de chemare în judecată depusă la 26 martie 2019, care este inadmisibilă prin prisma art. 207 alin.(2) lit.d) din Codul administrativ, depusă cu expirarea termenului.

Conform art. 245 din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar.

Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

La caz, Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 24 iunie 2020 care a fost expediată participanților la proces și a fost recepționată de către Ministerul Afacerilor Interne la 07 iulie 2020, conform avizului de recepție (Vol.III, f.d.83), iar de către Inspectoratul General de Carabinieri la 13 iulie 2020, conform avizului de recepție (Vol.III, f.d.84).

Astfel, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ menționează că, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova și Inspectoratul General de Carabinieri s-au conformat prevederilor legale și au depus recursul la 16 iulie 2020 și la 31 iulie 2020, în termenul prevăzut de art. 245 Cod administrativ.

Copia recursului depus de Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova a fost expediat în adresa intimaților la 23 iulie 2020, conform scrisorii de însoțire (Vol.III, f.d.111) și a fost recepționată la 29 iulie 2020 de către Marin Lisî și de către Inspectoratul General de Carabinieri, conform avizelor de recepție (Vol.II, f.d.121,122). Corespondența adresată lui Mihail Ciubaciuc s-a restituit instanței cu mențiunea „nereclamat” (Vol.III, f.d.124-124a).

Copia recursului depus de Inspectoratul General de Carabinieri a fost expediat în adresa intimaților la 05 august 2020, conform scrisorii de însoțire (Vol.III, f.d.120) și a fost recepționată la 10 august 2020 de către Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, conform avizului de recepție (Vol.II, f.d.123). Corespondența adresată lui Marin Lisî s-a restituit instanței cu mențiunea „nereclamat” (Vol.III, f.d.130-131).

La 11 august 2020, Marin Lisî, reprezentat de avocatul Vladimir Kovali, a depus referință la cererea de recurs a Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, exprimând poziția în favoarea declarării recursului inadmisibil.

La 02 septembrie 2020, prin intermediul poștei electronice (Vol.III, f.d.132), Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova a depus referință la cererea de recurs a Inspectoratului General de Carabinieri, exprimând poziția în favoarea admiterii recursului Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova.

Prin încheierea din 16 decembrie 2020 a Curții Supreme de Justiție, recursurile depuse de Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova și de Inspectoratul General de Carabinieri au fost numite pentru examinare în complet din 5 judecători.

Conform art. 247 din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează și soluționează recursul fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, Curtea Supremă de Justiție poate decide citarea participanților la proces.

La caz, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție nu a considerat oportun de a cita participanții la proces

pentru a se pronunța cu privire la problemele invocate în recurs, deoarece criticele recurenței, au fost expuse cu suficientă claritate.

Studiind materialele dosarului, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursurile neîntemeiate și care urmează a fi respinse, cu menținerea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe din considerentele ce succed.

În conformitate cu art. 248 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, examinând recursul, Curtea Supremă de Justiție adoptă decizie de respingere a recursului.

În conformitate cu prevederile art. 194 alin. (2) coroborat cu prevederile art. 21 și art. 36 din Codul administrativ, în procedura de examinare a cererilor de recurs, hotărârile și deciziile contestate se examinează din oficiu în privința existenței greșelilor procedurale și aplicării corecte a dreptului material.

Înaintând cererea de chemare în judecată împotriva Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, terți Inspectoratul General de Carabinieri și Mihail Ciubaciuc, ulterior concretizată, a solicitat anularea ordinului Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova nr.239 ef. din 27 noiembrie 2018 „Cu privire la întreruperea raporturilor de muncă, eliberarea din serviciul militar prin contract, cu trecerea în rezerva Forțelor Armate a colonelului Lisî Marin, Prim-adjunct al comandatului, Șef al Statului - major al Departamentului trupelor de carabinieri”, anularea ordinului Ministerului Afacerilor Interne nr.131 ef. din 27 iunie 2018 „Cu privire la eliberarea din funcție, cu trecerea la dispoziția MAI, pe o perioadă de 4 luni a colonelului Lisî Marin, Prim-adjunct al comandatului, Șef al Statului - major al Departamentului trupelor de carabinieri”, restabilirea în funcția de Prim adjunct al comandantului, șef al statului major al Inspectoratului General de Carabinieri și în cea de militar, încasarea salariului pentru absența forțată de la locul de muncă începând cu data de 27 iunie 2018, repararea prejudiciului moral în sumă de 34 494 de lei și încasarea cheltuielilor de judecată.

Fiind investite cu judecarea cauzei, atât prima instanță cât și instanța de apel, determinând corect raporturile juridice stabilite între părți, întinderea drepturilor și obligațiilor în cazul respectiv, precum și cadrul legal aplicabil, justificat au ajuns la concluzia admiterii parțiale a acțiunii.

După cum denotă actele cauzei, prin ordinul nr. 131ef din 27 iunie 2018, a fost eliberat din funcție și trecut la dispoziția Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, în conformitate cu prevederile art. 32 alin. (4) lit. k) al Legii nr. 162 din 22 iulie 2005 cu privire la statutul militarilor, pentru o perioadă de până la 4 luni, colonelul Marin Lisî, Prim-adjunct al comandantului, șef al Statului major al Trupelor de Carabinieri, din 27 iunie 2018 (f.d. 7, vol. I). La 02 iulie 2018 Lisî Marin a făcut cunoștință cu ordinul menționat (f.d. 7, vol. I).

La 27 noiembrie 2018, Ministerul Afacerilor Interne, a emis ordinul nr. 239ef. cu privire la întreruperea raporturilor de muncă cu colonelul Marin Lisî, Prim-adjunct al comandantului, șef al Statului major al Trupelor de Carabinieri (f.d. 63, vol. I).

Conform extrasului din ordinul nr. 239ef din 27 noiembrie 2018 rezultă faptul că reclamantul a fost eliberat din funcție, în conformitate cu prevederile art. 35 alin. (3) lit. h) al Legii nr. 162 din 22 iulie 2005 cu privire la statutul militarilor, pct. 67

lit. d) din Regulamentul cu privire la modul de îndeplinire a serviciului militar în Forțele Armate, aprobat prin Hotărâre de Guvern nr. 941 din 17 august 2006 și art. 86 alin. (1) lit. z) al Codului muncii.

La fel, reieșind de cele constatate de către instanțele ierarhic inferioare și invocate de partea pârât/apelant/recurent, reclamantul Lisî Marin a depus un raport cu privire la acordarea concediului de odihnă și a restanțelor acumulate, pentru perioada de activitate 11 aprilie 2016 – 31 decembrie 2016 - 14 zile calendaristice, pentru perioada de activitate 01 ianuarie 2017 – 31 decembrie 2017 - 45 zile calendaristice și 51 zile calendaristice alipite la concediul de odihnă, cu ulterioara eliberare din serviciul militar și încetare a raporturilor de muncă cu Ministerul Afacerilor Interne (f.d. 35, vol. I).

Potrivit extrasului din ordin nr. 205ef din 14 noiembrie 2017, reclamantului i-au fost acordate concediile de odihnă solicitate pe o perioadă de aproape 4 luni (15 noiembrie 2017 – 09 martie 2018) (f.d. 36, vol. I).

Totodată, după cum s-a stabilit, în perioada 17 ianuarie 2018 – 09 martie 2018, reclamantul Lisî Marin s-a aflat în concediu medical, motiv pentru care acesta a solicitat prelungirea concediului de odihnă, care a fost prelungit cu acordul ministrului de la 10 martie 2018 până la 01.04.2018, fapt ce se confirmă prin extrasul din ordinul nr. 14ef din 19 ianuarie 2018 (f.d. 40, vol. I).

Astfel, concediul de odihnă a reclamantului a fost prelungit, fapt confirmat prin extrasul din ordin nr. 44ef din 02 martie 2018, pentru perioada 02 aprilie 2018 - 12 mai 2018 și prin extrasul din ordin nr. 102ef din 11 mai 2018 pentru perioada 13 mai 2018 - 26.06.2018, concedii care la fel au fost prelungite cu acordul ministrului (f.d. 42, 44, vol. I).

Reieșind din actele cauzei, precum și după cum just au conchis instanțele ierarhic inferioare, reclamantul a depus cererile de acordare a concediului, iar autoritatea publică, Ministerul Afacerilor Interne, în calitate de angajator, a admis cererile înaintate de reclamant.

La acest capitol, instanța de recurs reține că, concediul a fost coordonat cu angajatorul, fiind obținut acordul acestuia, pentru toate perioadele de concediu solicitate.

În susținerea poziției enunțate, instanța de recurs relevă că, conform art. 32 alin. (4), lit. k) din Legea cu privire la statutul militarilor nr. 162-XVI din 22.07.2005, trecerea la dispoziție a militarilor prin contract poate fi efectuată în următoarele cazuri și pe următoarele termene: în alte cazuri de eliberare din funcția militară, la decizia conducătorului structurii militare – pe cel mult 4 luni. În această perioadă, militarul urmează să fie numit într-o nouă funcție militară, transferat, detașat sau eliberat din serviciul militar, în conformitate cu legislația în vigoare.

În sensul art. 14 alin. (6) lit. c) din Legea cu privire la statutul militarilor nr. 162-XVI din 22.07.2005, militarii au dreptul la odihnă. Acest drept se asigură prin acordarea concediului anual obligatoriu, concediilor suplimentare, pe motive familiale, pentru studii, de creație și de stimulare. Militarilor în termen și celor în termen redus li se acordă permisie, în conformitate cu regulamentele militare.

Prin prisma normelor de drept enunțate, instanțele ierarhic inferioare au constatat corect că, stabilirea timpului de serviciu și acordarea dreptului la odihnă este de competența angajatorului, reprezentând și o obligație legală. Astfel, temeiul

invocat de autoritatea publică pentru eliberarea din funcție a reclamantului - aflarea acestuia în concediu anual de odihnă și în concediu medical cu acordul angajatorului, nu reprezintă un motiv legal pentru eliberare din funcție.

De asemenea, după cum s-a constatat, prin ordinul nr.131ef din 27 iunie 2018, colonelul Marin Lisî, Prim-adjunct al comandantului, șef al Statului major al Trupelor de Carabinieri a fost eliberat din funcție și trecut la dispoziția Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, în conformitate cu prevederile art. 32 alin. (4) lit. k) al Legii nr. 162 din 22 iulie 2005 cu privire la statutul militarilor, pentru o perioadă de până la 4 luni, din 27 iunie 2018.

Perioada de patru luni menționată în ordinul nr. 131ef din 27 iunie 2018, expira la 27 octombrie 2018.

În același timp, s-a constatat că, în această perioadă de 4 luni, reclamantul s-a aflat în concediu medical din 27 iunie 2018 până la 02 iulie 2018 potrivit certificatului de concediu medical seria 01 nr. 088916 (f.d. 60) și din 24 septembrie 2018 până la 09 octombrie 2018 potrivit certificatului de concediu medical seria 01 nr.091150 (f.d. 58).

Pârâtul conform pct. 68 din Regulamentul cu privire la modul de îndeplinire a serviciului militar în Forțele armate, aprobat prin Hotărârea de Guvern nr. 941 din 17 august 2006, a emis ordinul nr. 210ef cu privire la prelungirea perioadei de aflare la dispoziția Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova a reclamantului, cu 22 zile calendaristice, din 28 octombrie 2018 până la 18 noiembrie 2018 (f.d. 59).

Astfel, reclamantul s-a aflat în concediu medical în perioada 16 noiembrie 2018 – 30 noiembrie 2018 și perioada 01 decembrie 2018 – 10 decembrie 2018, potrivit certificatelor de concediu medical nr. 094250 și nr. 092889.

La 27 noiembrie 2018, Ministerul Afacerilor Interne a emis ordinul nr. 239ef cu privire la întreruperea raporturilor de muncă cu reclamantul Lisî Marin, prin eliberarea din serviciul militar prin contract cu trecerea în rezerva Forțelor armate, indicându-se emiterea acestuia în conformitate cu art. 35 alin. (3) lit. h) al Legii nr. 162/2005 cu privire la statutul militarilor, pct. 67 lit. d) al HG 941/2006 „Cu privire la aprobarea regulamentului cu privire la modul de îndeplinire a serviciului militar în Forțele Armate” și art. 86 alin. (1) lit. z) al Codului Muncii (f.d. 63, 68, 69, vol. I).

Potrivit art. 86 alin. (1) lit. z) din Codul Muncii, concedierea – desfacerea din inițiativa angajatorului a contractului individual de muncă pe durată nedeterminată, precum și a celui pe durată determinată – se admite pentru alte motive prevăzute de prezentul cod și de alte acte legislative.

Conform art. 35 alin. (3) lit. h) din Legea cu privire la statutul militarilor nr. 162-XVI din 22.07.2005, eliberarea militarilor din serviciul militar prin contract se efectuează în următoarele cazuri în urma unor măsuri de organizare – dacă este imposibilă folosirea militarului într-o funcție similară celei deținute în serviciul militar și dacă el nu acceptă să fie transferat într-o funcție inferioară.

În corespundere cu prevederile pct. 67 lit. d) din Hotărârea Guvernului pentru aprobarea Regulamentului cu privire la modul de îndeplinire a serviciului militar în Forțele Armate nr. 941 din 17.08.2006, trecerea militarului prin contract la dispoziția comandantului (șefului) poate fi efectuată în următoarele cazuri și pe următoarele termene: în cazul eliberării din funcție în legătură cu efectuarea unor măsuri de

organizare, cînd se produc modificări în statele de organizare sau în cazul reorganizării (lichidării) unității militare – pe o perioadă ce nu va depăși patru luni.

Raportînd circumstanțele cauzei la prevederile legale enunțate instanța de recurs reține ca justă și întemeiată concluzia instanțelor ierarhic inferioare cu referire la faptul că, contrar art. 35 alin. (3) lit. h) al Legii nr. 162 cu privire la statutul militarilor, partea pârâtă/recurentă a propus reclamantului o funcție mai joasă ierarhic cu 4 trepte decât cea deținută de reclamant - funcția de șef adjunct direcție, șef al Secției ordine și siguranță publică a Direcției management operațional al Statului-major al Departamentului trupelor de carabinieri al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, fără a indica motivele pentru care nu i-a fost propusă o funcție similară, așa cum prevede norma enunțată, fapt ce rezultă din conținutul procesului - verbal nr. 973 din 24 octombrie 2018 (f.d. 57).

În acest context, Colegiul notează că, după cum rezultă din textul ordinului nr. 131ef din 27 iunie 2018, colonelul Ciubaciuc Mihai a fost numit în funcția de Prim-adjunct al comandantului, șef al Statului major al Trupelor de Carabinieri, pe perioadă determinată și anume cea a concediului de odihnă al colonelului Lisî Marin, din 27 iunie 2018, nefiind constatate modificări în statele de organizare sau în cazul reorganizării (lichidării) unității militare (f.d. 62).

Astfel, nici norma instituită la pct. 67 lit. d) al Hotărâri Guvernului nr. 941/2006 cu privire la aprobarea regulamentului cu privire la modul de îndeplinire a serviciului militar în Forțele Armate, la care a făcut referire apelantul în ordinul contestat, nu este aplicabilă situației deduse judecății

În același timp, Colegiul accentuează că, la data de 01 decembrie 2018, în timp ce Marin Lisî a fost exclus din listele efectivului Departamentului Trupelor de Carabinieri și de la toate drepturile de aprovizionare, reclamantul era în concediu medical (f.d. 131, 69, vol. I).

Conform art. 89 din Codul muncii, salariatul transferat nelegitim la o altă muncă sau eliberat nelegitim din serviciu poate fi restabilit la locul de muncă prin negocieri directe cu angajatorul, iar în caz de litigiu - prin hotărâre a instanței de judecată.

La examinarea litigiului individual de muncă de către instanța de judecată, angajatorul este obligat să dovedească legalitatea și să indice temeiurile transferării sau eliberării din serviciu a salariatului.

În cazul contestării de către salariatul membru de sindicat a ordinului de concediere, instanța de judecată va solicita acordul (opinia consultativă) al organului (organizatorului) sindical privind concedierea salariatului respectiv. Imediat după pronunțarea hotărârii instanței de judecată privind restabilirea salariatului la locul de muncă, angajatorul este obligat să emită un ordin de restabilire, pe care îl aduce la cunoștința salariatului, sub semnătură, în termen de 3 zile lucrătoare de la data emiterii.

În conformitate cu art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția.

În corespundere cu art. 225 alin. (2) din Codul Administrativ, verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare

toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

În conexiunea celor relatate, se atestă corectitudinea concluziei instanțelor ierarhic inferioare, precum că, ordinul Ministerului Afacerilor Interne al RM nr.239 ef. din 27 noiembrie 2018 „Cu privire la întreruperea raporturilor de muncă, eliberarea din serviciul militar prin contract, cu trecerea în rezerva Forțelor Armate a colonelului Lisî Marin, Prim-adjunct al comandatului, Șef al Statului - major al Departamentului trupelor de carabinieri” și ordinul Ministerului Afacerilor Interne nr.131 ef. din 27 iunie 2018 „Cu privire la eliberarea din funcție, cu trecerea la dispoziția Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, pe o perioadă de 4 luni a colonelului Lisî Marin, Prim-adjunct al comandatului, Șef al Statului - major al Departamentului trupelor de carabinieri” sunt neîntemeiate, emise contrar procedurii stabilite, în afara exercitării limitei dreptului discreționar, precum și contrar scopului acordat prin lege, urmând a fi anulate pentru restabilirea drepturilor și intereselor legitime lezate ale reclamantului.

Față de aceste circumstanțe, luând în considerație prevederile citate, instanța de recurs găsește drept corectă și soluția instanțelor de judecată precum că odată declarate nule ordinele Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova nr. 239 ef din 27 noiembrie 2018 și nr. 131 ef. din 27 iunie 2018, întemeiat s-au admis pretențiile reclamantului cu privire la restabilirea în funcția deținută anterior.

Potrivit art. 329 alin. (1) din Codul muncii, angajatorul este obligat să repare integral prejudiciul material și cel moral cauzat salariatului în legătură cu îndeplinirea de către acesta a obligațiilor de muncă, în cazul discriminării salariatului la locul de muncă sau ca rezultat al privării ilegale de posibilitatea de a munci, dacă prezentul cod sau alte acte normative nu prevăd altfel.

Conform art. 330 alin. (1), b) din Codul muncii, angajatorul este obligat să compenseze persoanei salariul pe care aceasta nu l-a primit, în toate cazurile privării ilegale de posibilitatea de a munci. Această obligație survine, în particular, în caz de eliberare ilegală din serviciu sau transfer ilegal la o altă muncă.

În această privință, actele cauzei denotă că, reclamantul a fost ilegal eliberat din serviciu și lipsit de posibilitatea de a munci, astfel, instanțele ierarhic inferioare întemeiat au admis cerința reclamantului de încasarea a salariului mediu pentru absența forțată de la muncă pentru perioada 27 iunie 2018 – 21 noiembrie 2019, obligând Ministerul Afacerilor Interne să calculeze și să achite lui Lisî Marin, în conformitate cu Hotărârea Guvernului nr.426 din 26 aprilie 2004 privind aprobarea Modulului de calculare a salariului mediu, despăgubirea penru absență forțată de la muncă.

Cât privește soluția instanțelor de judecată în partea încasarea prejudiciului moral, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ consideră că și în acesată parte hotărârile adoptate sunt legale și întemeiate.

Or, conform art. 90 alin. (2) lit. c) și (3) din Codul muncii, repararea de către angajator a prejudiciului cauzat salariatului constă în compensarea prejudiciului moral cauzat salariatului. Mărimea reparării prejudiciului moral se determină de către instanța de judecată, ținându-se cont de aprecierea dată acțiunilor angajatorului, dar nu poate fi mai mică decât un salariu mediu lunar al salariatului.

În sensul art. 327 alin. (1) din Codul muncii, partea contractului individual de muncă (angajatorul sau salariatul) care a cauzat, în legătură cu exercitarea obligațiilor sale de muncă, un prejudiciu material și/sau moral celeilalte părți repară acest prejudiciu conform prevederilor prezentului cod și altor acte normative.

Art. 203⁶ alin. (1-3) din Codul civil, statuează că, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de lege, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin plata de despăgubiri.

Prejudiciul moral se repară indiferent de existența și întinderea prejudiciului patrimonial.

Reparația prejudiciului moral se face și în lipsa vinovăției autorului, faptei ilicite în cazul în care prejudiciul este cauzat prin condamnare ilegală, atragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a arestului preventiv sau a declarației scrise de a nu părăsi localitatea, aplicarea ilegală în calitate de sancțiune administrativă a arestului, muncii neremunerată în folosul comunității și în alte cazuri prevăzute de lege.

Conform art. 203⁷ alin. (1, 2) din Codul civil, mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate.

Caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrângerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ, reieșind din faptul că răspunderea pentru prejudiciul moral are un caracter compensator, la stabilirea cuantumului prejudiciului moral instanțele de judecată just au ținut cont de natura dreptului încălcat al reclamantului, dreptul la muncă, astfel, în termenii Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului, este necesară achitarea unei satisfacții echitabile pentru prejudiciul moral suferit.

Prin urmare, Colegiul judiciar apreciază ca fiind întemeiată concluzia instanțelor ierarhic inferioare privind acordarea reclamantului a compensației morale în sumă de 12 000 de lei, ce constituie un salariu mediu lunar, reprezentând, totodată, o satisfacție echitabilă cum indică art. 41 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului.

În ceea ce privește încasarea cheltuielilor de judecată, având în vedere prevederile art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în conformitate cu care instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ consideră corectă și soluția instanțelor de judecată de a încasa de la Ministerul Afacerilor Interne în beneficiul lui Lisî Marin cheltuielile pentru asistența juridică.

În conformitate cu art. 96 alin. (1) și (1¹) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut

cîștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile.

Cheltuielile menționate la alin.(1) se compensează părții care a avut cîștig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.

În această privință, actele cauzei confirmă că Lisî Marin a fost reprezentat în judecată de către avocatul Kovali Vladimir, fapt confirmat prin mandatul avocațional nr. 1441282 din 12 septembrie 2019 anexat la dosar (f.d. 145, vol.I), iar potrivit bonului de plată nr. 338880 din 11 noiembrie 2019, rezultă că Lisî Marin, a achitat pentru asistența juridică acordată suma de 5 000 de lei (f.d.176, vol.I).

În baza acestor considerații, se constată că, instanțele de judecată corect au admis cerința cu privire la încasarea cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 5000 de lei, cheltuielile date fiind reale, necesare și rezonabile ca mărime, reieșind din caracterul litigiului soluționat și numărul ședințelor desfășurate.

În conexiunea celor relatate, instanța de recurs constată că, susținerile recurenților nu constituie temei de admitere a recursurilor, deoarece se combat cu cele invocate mai sus și se axează asupra circumstanțelor, care au fost constatate și elucidate pe deplin de către instanța de apel și prima instanță, având la bază cumulul de probe apreciate cu respectarea normelor de drept material și procedural.

Prin prisma jurisprudenței CEDO și anume cauza Rebai și alții contra Franței din 25 februarie 1995, nr.26561/1995, unde Curtea a menționat că „... art. 6 § 1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes”, consideră necesar de a respinge și alte argumente invocate în recurs, cu atât mai mult, că acestea nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că decizia instanței de apel este întemeiată și legală, iar criticele formulate în recursuri sunt nejustificate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge recursurile și a menține decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu art. 248 alin. (1) lit. a), art. 248 alin. (2) din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e :

Se resping recursurile depuse de Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova și de Inspectoratul General de Carabinieri.

Se menține decizia din 24 iunie 2020 a Curții de Apel Chișinău și hotărârea din 21 noiembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, corectată prin încheierea din 11 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Marin Lisî

împotriva Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, terți Inspectoratul General de Carabinieri și Mihail Ciubaciuc cu privire la anularea ordinelor, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la locul de muncă, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Maria Ghervas

Nicolae Craiu

Nina Vascan

Victor Burduh